

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis, Seu Resolutio Casuum Conscientiæ

Juxta Sacram Scripturam, Canones, Et Sanctos Patres

Continens Tractatus de Sacramentis Pœnitentiæ & Extremæ Unctionis;
necnon varia summorum Pontificum Decreta, contra Moralis corruptæ
propositiones, & alia

Genet, François

Parisiis, 1703

Q. 10. Potest-ne absolvi Pœnitens, qui recusat pœnitentiam sibi
rationabiliter impositam, quamque potest implere, dicens se pro peccatis
suis in Purgatorio satisfacturum?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40817

Tract. 10. *De suscipientibus Indulgentias.* quæst. 1. Seguita la Chiesa anche hoggi a dispensare i tesori delle Indulgenze con l'istessa intenzione di prima; mentre concedendo i Giubilei, impone ella opere di natura sua soddisfattorie, come sono i digiuni, le limosine, l'orazione, e la visita delle Chiese; e compattando altre indulgenze plenarie, impone l'obbligo di ricevere il Sacramento della penitenza, col fare l'opera penale prescritta; per dare con cio modi a fedeli di guadagnare tal' Indulgenze, ò col compire con esse la soddisfazione già avanzata, ò col supplire alle passate impenitenze, praticando le opere penitenziali ingiunte dalla Bolla, e dolendo de peccati con un fervore straordinario. Dunque già che questa opinione pare più conforme alla mente della Chiesa, conchiudiamo con san Bonaventura: Ideo sanum est consilium quod homo semper pœnitcat. Dell'istesso parere è San Tomaso, che dourete ordinamente metter in prattica nel confessionario. La dottrina del Cardinali Bellarmino è uniforme all'accennata al Dottor Angelico. Lib. 1. *De Indulgentiis.* cap. 12. ad 5. *Omninò, afferma quel porporato, Sic accipiunt prudentes Christiani Pontificias indulgentias, ut simul etiam studeant dignos fructus ferre; ac pro suis peccatis Domino satisfacere.*

Quæst. 10. Potest-ne absolvi Pœnitens, qui recusat Pœnitentiam sibi rationabiliter impostam, quamque potest implere, dicens se pro peccatis suis in Purgatorio satisfacturum?

Resp. Certum est, eum absolvi minimè posse. Primò, quia frustra Tridentina Synodus præcepisset omnibus Sacerdotibus, ut imponant satisfactiones gravitati criminis convenientes, nisi velint alienorum peccatorum participes fieri, si pœnitentes, absque justa causa, tolerabilem Pœnitentiam recusare possent.

Secundò, quia ex eodem Concilio Tridentino: *Constat enim, Sacerdotes iudicium hoc incognitâ causâ exercere non potuisse: neque æquitatem quidem illos in pœnis injungendis servare potuisse, si in genere duntaxat, & non potiùs in specie, ac sigillatim sua ipsi peccata declarassent.* Hinc evidens est, juxta Concilium, eum absolvendum non esse, qui renuit

Concil. Tri.,
dent. sess.
14. cap. 5.

»
»
»
»

De Sacram. Pœnit. Cap. VII. 105

acceptare Pœnitentiam peccatis suis convenientem ; quia tunc non servaretur æquitas , cui tamen servandæ studere debent Confessarii , cum Judices sint , ut habet dictum Concilium.

Accedit autoritas S. Gregorii qui ait : *Quid prodest confiteri flagitia , si Confessionis vocem non sequitur afflictio Pœnitentiæ ? tunc namque benè conversum peccatorem cernimus , cum dignâ afflictionis austeritate delere nititur , quod loquendo confitetur : Ac proinde cum Confessor absolvere nequeat Pœnitentem , nisi cum locus est credendi , ipsum verè conversum esse , sequitur eum absolvendum non esse , qui recusat Pœnitentiam sibi justè impositam ; quia tunc , ex S. Gregorio , Confessarius non potest rectè judicare , eum esse verè conversum.*

S. Greg. lib. 6. in cap. 14. 1. reg.

Quod confirmari quoque potest autoritate Concilii Carthaginensis relati in Canone his verbis : *Is qui Pœnitentiam in infirmitate petit , si casu , dum ad eum Sacerdos invitatus advenit , oppressus infirmitate obmutuerit , vel in phrenesim versus fuerit ; dent testimonium qui eum audierunt , & accipiat Pœnitentiam . Si supervixerit , admoneatur petitioni suæ satisfactum , & subdatur statutis Pœnitentiæ legibus , quamdiu Sacerdos qui Pœnitentiam dedit , probaverit . Quod quidem satis declarat , rem esse prorsus alienam ab Ecclesiæ consilio pœnitentem absolvere , qui impositam sibi meritò Pœnitentiam complere negat , licet possit ; quoniam vult Ecclesia , ut pœnitens qui pro infirmitate implere non potuit Pœnitentiam , ei satisfacere teneatur , ubi primum poterit id præstare.*

Can. 13. quæ. 26. q. 6.

His addere possumus autoritatem Reverendi Patris Gaspardi Loarte Societatis Jesu

quamquam enim decisiones meas, confirmarentur statui sanctorum Doctorum auctoritate, contra promissam fidem nihil me facturum credidi, cum doctum hunc piumque Jesuitam laudavi, qui scientia & pietate sua meruit à D. Carolo proponi tanquam exemplar Confessoriorum, cujusque libros in hunc finem edi jussit Actorum p. 4. in privatis Confessoriorum monitis ad Jubilæum deputatorum.

Caspar. Loarte. De Instructione Confessorum. cap. 9.

Quod si, inquit Pater Loarte, Confessarius tolerabilem imposuisset Pœnitentiam, neque tamen eam verè pœnitens admitteret, nec justa aliqua ex causa recusaret, etsi quidam putent nihilominus absolvendum, ne desperans abeat: ego tamen non absolvendum judicarem; quia qui sic affectus est, ad absolutionem consequendam non est dispositus, eritque melius ut malè contentus quàm deceptus abscedat. Quoniam ut ait S. Gregorius in Synodo Romana relata in Canone: Falsas pœnitentias dicimus, quæ non secundum auctoritatem sanctorum Patrum, pro qualitate criminum imponuntur.

Can. Falsas. De Pœnit. dist. 5.

Quæst. II. Potest-ne Confessarius commutare Pœnitentiam impositam ab altero Confessore, quando tolerabilis, seu rationabilis est?

Resp. Cerrum est, primò non posse Confessorem immutare Pœnitentiam ab altero impositam, non cognitâ priùs conscientia pœnitentis, & cognitis peccatis, quibus motus est talis Confessor ad illam Pœnitentiam injungendam; quia, ut ait Concilium Tridentinum: Constat enim Sacerdotes judicium hoc, incognitâ causâ, exercere non potuisse; neque aequitatem quidem illos in pœnis injungendis servare potuisse, ut de factò tenentur.

Sess. 14. cap. 3.